

За репутацията на турския войникъ нѣма какво повече да се желае: знае се, че той е прѣвъзходенъ, и че той обладава такива военни доблести, щото въ единъ най-късъ периодъ отъ врѣме, той може да бжде приготвенъ за война; и наистина, чудесна е бързината, съ каквата у насъ се формиратъ армиитѣ; и чудесно е това, което, въ тактическо отношение, тѣ могатъ да направятъ подъ командата на такъвъ единъ началникъ, какъвто бѣше знаменития защитникъ на Плъвенъ — Османъ-паша.

Но, нека ми бжде позволено да кажа, че не въ това състои сѣщността на работата: най-добритѣ войници, лишени обаче отъ такова военно образование и възпитание, каквото се изисква въ днешно врѣме, прѣдставляватъ отъ себе си само въоръжени съ пушка хора, но не и армия. Нейната воинственна способностъ е право пропорционална съ стратегическитѣ способности на началницитѣ ѝ, които я командуватъ; въ тактическо отношение, почти всичкитѣ цивилизовани армии сѣ повече или по-малко добри.